

HOE IS HET MET...

Op 8 januari 1999 overleed Willem Quist uit Appelscha op 17-jarige leeftijd bij een verkeersongeval in zijn dorp. Om dit verlies te kunnen verwerken, creëerde moeder Maria Quist (68) op de kleine begraafplaats aan de Terwisscha een bijzondere herdenkingsplek. Ook al woont ze tegenwoordig in Dwingeloo, door Willems gedichtentuintje blijft ze met Appelscha verbonden. Niet alleen biedt deze bijzondere plek haarzelf troost, ook heel veel anderen blijken er steun aan te hebben. "Het is achteraf heel mooi om te zien dat uit iets wat heel verschrikkelijk is, toch iets moois kan ontstaan."

Negentien jaar na het dramatische ongeluk ontmoeten we Maria op Begraafplaats Terwisscha. Samen met haar man kocht ze er destijds tien grafplekken voor haar jongste zoon. Zo ontstond er een kleine kavel van ruim 20 m² dat is ingericht als tuintje. "De eerste vijf jaar na het ongeluk kwam ik hier elke dag. Het tuinieren was eigenlijk het zorgen voor Willem, want ik was nog lang niet uitgezorgd." Als eerste werd er een vogelhuisje geplaatst. Vanaf

MARIA QUIST

dat moment broedt er jaarlijks een pimpelmees. Vervolgens werden er struiken geplant, kwam er een tonvijver en een bankje. Vlinders, vogels, insecten, muizen, kikkers en zelfs reeën komen naar deze plek", zegt Maria stralend. "Dat maakt het echt heerlijk om hier te zijn."

Op de bank, gemaakt door vrienden van Willem, staat een kistje met daarin tientallen gedichten en brieven. Uit de ontroerende reacties in het kladblok blijkt dat deze plek niet alleen Maria, maar ook anderen steun biedt. "Het is een vorm van verwerken van verdriet op een positieve manier. Iedereen haalt kracht uit elkaars boodschappen en berichten."

TROOSTVOGELS

De eerste jaren waren voor Maria verschrikkelijk zwaar. "Mijn hoofd liep over van onverwerkte emoties, waarop ik acht jaar na de dood van Willem besloot om een boek te schrijven. Alles moest eruit, want ik stond met de rug tegen de muur."

Zo ontstond het boek 'Troostvogels'. Het gaat vooral

"Het gaat goed met mij. Ik heb een geweldige rijk leven en geniet onder andere volop van mijn drie kleinzonen."

over de dood van Willem, over de vreugde die hij bracht tijdens zijn leven en het onvoorstelbare verdriet na zijn overlijden. Maar ook over de natuur waar Maria zo van houdt. "Het viel niet mee, maar door het schrijven van dit boek kreeg ik de wind weer in de rug. Ik heb het boekje destijds geschreven op een afgelegen plek in Frankrijk. Huilend reed ik er heen en na zeven weken reed ik zingend terug naar huis."

Na haar verhaal op papier te hebben gezet, was Maria er ook aan toe om een monument voor Willem in het tuintje te plaatsen. "Eerder kon ik de sterfdatum van Willem niet onder ogen zien. Nu was de tijd rijp om het tuintje af te ronden met een monument. Ik kon hem eindelijk laten gaan."

Het werd niet zomaar een steen met daarin een geboorte- én sterfdatum. Ze heeft zelf een beeld gemaakt. Het zijn twee handen die een vogel omsluiten. Ze geven net voldoende ruimte om de vogel weg te laten vliegen. "Als ik het beeld nu zou maken, dan zouden de handen verder openstaan. Tien jaar geleden mocht Willem wegvliegen, maar hield ik hem stiekem toch nog een beetje vast."

GESPREKKEN

Niet alleen Maria komt nog vaak naar het tuintje, maar ook Willems vrienden en bekenden, toevallige passanten en toeristen en mensen die Troostvogels gelezen hebben. "Ik kom hier vrienden van hem tegen die nu kinderen hebben. In het verleden kwamen ze hier ook met een nieuwe verking of als een relatie was verbroken. Dat heeft me altijd goed gedaan."

Omdat ze zo geregeld in het tuintje aanwezig is, kent ze inmiddels vele bezoekers van de begraafplaats persoonlijk. Ze hebben allemaal hun eigen verhaal. "Ik heb hier zoveel mooie gesprekken gehad. Je voelt dat hier veel liefde is, maar ook ruimte voor verdriet."

Had ze de eerste jaren na het ongeluk het gevoel dat ze fulltime moeder was van een overleden kind, inmiddels heeft ze weer een geweldig leven. "Onze oudste zoon Joost heeft drie jongens gekregen. De middelste heet Willem. Ze wonen in het buitenland, maar als ze in Nederland zijn gaan we regelmatig een bloemetje bij ome Willem zetten."

PIETER

Ook is ze vorig jaar voor de tweede keer in de pen geklommen. Ditmaal gaat het boekje over Pieter. "Hij was een junk, zwerver, bijna moordenaar, maar boven alles een natuurmens." Maria is zelf

Maria Quist onderhoudt met veel liefde het tuintje van haar zoon Willem.

al jaren verbonden aan de Werkgroep Roofvogels Nederland. In 1995 gaf Pieter zich op als vrijwilliger. Nadat hij onder invloed van wiet in Assen drie mensen had neergestoken, hield ze desondanks contact met hem. Hij was er ook voor haar geweest na de dood van Willem. Pieter schreef ontroerende en hilarische brieven. Maria belde en zocht hem op in diverse gevangenissen. Het lukte Pieter om af te kicken van heroïne, drank en wiet. Na zijn detentie wist hij tot aan het eind van zijn leven (met enige sturing zo nu en dan) op het rechte pad te blijven. Ze zag hem voor vol aan, sprak hem aan op zijn eigen verantwoordelijkheid en had geen boodschap aan slachtoffergedrag. Aan zijn sterfbed vroeg ze of ze over hem mocht schrijven. Dat mocht. Het zou een artikel worden, maar groeide uit tot een boek(je), een monumentje voor Pieter.

Meer informatie over Willems gedichtentuin en de boeken die Maria geschreven heeft, is te vinden via de website www.mariaquist.nl. ■

